

Kapitola 1

Nikto mi nikdy nepovedal, že žiaľ a zármutok sa tak veľmi podobajú strachu. Nebojím sa, ale prežívam podobné pocity, akoby som sa bál. To isté chvenie v žalúdku, nervozita, zívanie. Neustále prehltam.

Inokedy mám pocit, akoby som bol mierne opitý alebo mal ľahký otras mozgu. Medzi mnou a svetom visí akási neviditeľná plachta. Keď mi niekto niečo hovorí, ťažko ho vnímam. Možno to jednoducho nechcem vnímať. Je to také nezaujímavé. A predsa chcem, aby mi ľudia boli nablízku. Desím sa chvíľ, keď je dom prázdny. Keby sa tak chceli rozprávať len medzi sebou a nie so mnou!

Sú dokonca chvíle, veľmi nečakané, keď sa ma niečo v mojom vnútri snaží uistiť, že mi to koniec koncov až tak neprekáža, nie až tak veľmi. Život chlapa predsa nie je len o láske. Bol som šťastný aj predtým, ako som spoznal H. Mal som svoj život, ako sa vraví. Časom sa z toho dostanem. No tak, nebude to až také zlé. Človek sa až hanbí počívať ten hlas, ale na chvíľu sa zdá, že vraví

celkom rozumne. A potom príde bodnutie pálčivej spomienky a všetok ten „zdravý rozum“ sa vyparí, ako keď prskne voda na rozpálenú pec.

Vzápätí sa dostaví plač a pátos. Ufňukaný plač. Takmer dávam prednosť chvíľam agónie. Tie sú aspoň rýdze a poctivé. Ale to utápanie sa v sebaľútosti, to odporné sladkasto-lepkavé uspokojenie, ako sa v nej váľam – to sa mi hnusí. A dokonca ešte kým to robím, viem, že mi to skresľuje pohľad na H. Stačí sa tomu poddať a o pár minút už nerumázgam nad skutočnou ženou, ale len nad vysnívanou bábikou. Vďaka Bohu, spomienka na ňu je stále dosť silná (Zostane dosť silnou stále?), aby som to dokázal zaraziť.

Lebo H. taká vôbec nebola. Jej intelekt bol svieži a rýchly a svalnatý ako leopard. Neodzbrojila ho ani vášeň, ani neha, ani bolesť. Už na míle zavetрил pokrytecké frázy a sentimentálne rečičky; potom skočil a zrazil vás k zemi skôr, než ste si stihli uvedomiť, čo sa deje. Koľko mojich bublín H. prepíchlal! Veľmi skoro som zistil, že nemá význam vyťahovať sa pred ňou; iba ak pre čiru rozkoš – a tu je ďalšie žeravé bodnutie – z toho, že ma odhalí a bude sa na mne smiať. Nikdy som zo seba nerobil takého hlupáka, ako keď som miloval H.

A nikto mi tiež nepovedal, aký je žiaľ lenivý. Keď práve nie som v práci – tam, zdá sa, stroj beží ako obyčajne – protiví sa mi myšlienka aj na to najmenšie úsilie. Nielen písanie, ale aj čítanie listu je pre mňa príťažké. Dokonca aj holenie. Čo na tom záleží, či mám líca drsné alebo hladké? Hovorí sa, že nešťastný človek chce rozptylenie – niečo, čo odvedie jeho pozornosť od samého seba. Asi tak ako chce na smrť utahaný človek ďalšiu prikrývku, keď

C. S. Lewis